

[Aksel Larsen.]

lille politik, når det er sådanne spørgsmål, det drejer sig om, og jeg kan ikke lade være med at have en fornemmelse af, at hvis ikke vi havde netop den regering, vi har nu, men en regering, der var rekrutteret fra den anden side af salen eller fra den væsentlige del af den anden side af salen — for rent geografisk sidder mit parti også derovre — ville venstres og de konservatives standpunkt måske have været noget anderledes.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg er i den lykkelige situation at kunne takke alle ordførerne.

Den debat, der har været ført her i dag, har — det må jeg sige — oprigtigt glædet mig. Når jeg har fulgt med i, hvordan man i pressen har behandlet dette spørgsmål, indrømmer jeg, at jeg har følt mig beskæmmet, for jeg synes, det har været en meningsløs behandling. Jeg synes ikke, det er fair — jeg har ikke noget imod at gentage bemærkninger, der har været gjort tidligere — at f. eks. et blad som Berlingske Tidende fører en så ensidig kampagne som den, der her er ført, så popularitetsjagende; jeg synes, at et blad, der i hvert tilfælde repræsenterer så meget, som det gør, er så stort, som det er, skulle holde sig for godt dertil.

Når jeg siger, at jeg har grund til at glæde mig over debatten i dag, er det, fordi denne debat har fået et sagligt forløb. Den er ikke ført på de popularitetsjagende stemninger, som man andre steder har ment at måtte betjene sig af, og det er jeg taknemlig for.

Jeg var medlem af det udvalg, der i 1946 beskæftigede sig med det forslag, der dengang forelå om ændring af ministerlønningerne, og jeg tror nok, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen husker forkert på et enkelt punkt, idet det efter min erindring var det daværende medlem af tinget hr. Christmas Møller, som i udvalget foreslog, at hver enkelt minister skulle have et omkostningsbeløb på 3 000 kr., og det var hele udvalget enigt om, idet udvalget dog mente, at regeringen måtte fremsætte forslag herom; men hele udvalget dækkede forslaget. Det blev imidlertid ikke til virkelighed, fordi minister Kjær vendte

tilbage til udvalget og meddelte, at regeringen havde drøftet forslaget og var indforstået med det, hvis udvalget ville stille forslaget, men regeringen ville ikke gøre det. Jeg tror nok, det var Christmas Møller, der reagerede med en bemærkning hertil, som jeg skal glemme i denne sammenhæng.

Jeg vil gerne med det samme sige, at forslaget om lønninger for ministre, og hvad der i øvrigt hører med dertil, kan ikke gennemføres af 3 partier i denne sal og vil ikke blive det. Der har på dette punkt igennem lang tid bestået en fairness mellem partierne, en loyal, saglig indstilling mellem partierne, og den synes jeg man må kunne bevare. Der er jo harper i luften på så mange måder i politisk henseende, det er jeg udmærket klar over, og jeg skal slet ikke bevæge mig ind i det ærede medlem hr. Henry Christensens forsøg på at genopfriske tjenestemandsdiskussionen fra forleden dag. Jeg vil så nødig tage sådanne gode emner fra dem, der nu engang har specialiseret sig deri — hvorfor skulle jeg gøre det? Vi må kunne diskutere spørgsmålet om ministerlønningerne sagligt i den kommende tid, og kan forslaget ikke gennemføres nu, kan man gennemføre det senere, eller man kan drøfte det senere. Jeg erkender, at den form, der ville have passet sig bedst, var, at man i det udvalg, som blev nedsat, fik lejlighed til at føre en samtale med partierne og fik gennemdrøftet de forskellige problemer, så at man var fri for at skælde hinanden ud for, at nu ville den ene „hole“ det på det punkt og den anden være for forsigtig på det punkt; partierne skulle simpelt hen tale sammen, blive enige om, at det og det var egnet til at fremlægges i salen og dermed egnet til yderligere forhandling. Det har ikke været muligt denne gang, og derfor foreligger forslaget med sine fejl og fordele som et forhandlingsgrundlag, hvorom der i alle detaljer kan forhandles mellem de parti-repræsentanter, som vælges hertil. Jeg er meget taknemlig for, at den tone, som har været anlagt i dag, har været således, at en saglig forhandling i det mindste kan føres. Hvilke resultater vi når til, må vi se, når vi skal til at drøfte de forskellige punkter, der er blevet nævnt.

Jeg må indrømme, at jeg som den foregående ærede taler faldt over, at forslaget